

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/119/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200932
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200932.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: S. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXXX/XX, T., zastúpený: JUDr. Martin Burian, advokát, Štúrova 1, Žilina, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, Janka Kráľa 4, Žilina (právny nástupca Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v prejednávanej priestupkovej veci), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, č. SVS-OP2-2013/0002333/TKD zo dňa 18.03.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/134/13-50 zo dňa 26. novembra 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/134/13-50 zo dňa 26. novembra 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. SVS-OP2-2013/0002333/TKD zo dňa 18. marca 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 250,43,- eur v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Buriana, advokáta, Štúrova 1, Žilina.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadným rozsudkom č. k. 2S 134/13-50 zo dňa 26. novembra 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. SVS-OP2-2013/0002333/TKD zo dňa 18.03.2013 a následne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších prepisov (ďalej len správny poriadok), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 5, § 32 ods. 1, § 34 ods. 5 a § 46 správneho poriadku a § 50 ods.

1, 2, § 58 ods. 1, 2, 3, písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb., postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd poukazuje na to, že účelom priestupkového konania je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatel'ovi priestupku uložiť, uviedol, že orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v priestupkovom konaní zásadne vykladajú v prospech obvineného.

Po preskúmaní veci dospel krajský súd k záveru, že správne orgány vykonali všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, vypočuli všetky osoby, ktoré boli navrhnuté alebo označené ako svedkovia a vzali do úvahy všetky skutočnosti, ktoré mali pre posúdenie veci akúkoľvek relevanciu. Nakoľko žiadnych ďalších dôkazov nebolo, museli správne orgány oboch stupňov oprieť svoje závery len o tie skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vyššie uvedených dôkazov.

Podľa názoru krajského súdu vykonané dôkazy vyhodnotili správne orgány v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku t.j. každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom záver, ku ktorému dospeli, zodpovedal dôkaznému rámcu i zásadám logického myslenia. Poukázal tiež na to, že voľné hodnotenie dôkazov je procesom, pri ktorom na základe logických úsudkov a zváženia všetkých relevantných skutočností vyslovuje správny orgán záver o tom, čo považuje za zistené, ktoré skutočnosti a na základe akých dôkazov boli preukázané a ktoré nie a ako sa skutkové zistenia premietajú do aplikácie príslušnej právnej normy. Pri hodnotení dôkazov disponuje správny orgán určitou mierou správneho uváženia, ktoré však nesmie vybočiť z medzi a hľadísk stanovených zákonom a najmä musí zodpovedať pravidlám logického usudzovania.

Správne orgány mali podľa názoru krajského súdu dostatočný podklad pre záver, že žalobcu zo spáchania skutku usvedčili svojimi výpoveďami A. K. a C. L.. Obe boli priamymi svedkami skutku, cez okno bytu videli žalobcu poškríabať lak na prednej kapote vozidla z bezprostrednej blízkosti, nakoľko vozidlo bolo zaparkované priamo pod oknami prízemného bytu na ul. B. v T.. Je nepopierateľným faktom, že škoda na vozidle spôsobená jeho poškríbaním vznikla, A. K. ako užívateľka predmetného vozidla ohlásila toto poškodenie vrátane jeho páchatel'a krátko po incidente telefonicky policajnému orgánu a osobne v nasledujúci deň. Skutočnosť, že pri ohliadke vozidla pracovníkom poisťovne užívateľka vozidla svedkovi B. N. nepovedala, že poškodenie spôsobil žalobca, ale „niekto“, nijako nedokazuje, že sa skutku žalobca nedopustil. Poškodenie vozidla bývalým manželom totiž obvykle nie je faktom, s ktorým by sa ktokoľvek rád zdôveril svojim susedom. Z tohto hľadiska svedecká výpoveď B. N. nemá prakticky žiadny dôkazný význam. Mal za to, že napriek tomu, že žalobcova dcéra C. L. (v čase skutku 14-ročná) bola na čas po rozvode zverená do výchovy matky A. K., ktorá voči žalobcovi prechováva negatívne emócie a v tomto smere môže ovplyvňovať aj maloletú dcéru, nie je možné výpoveď C. L. odmietnuť. Skutočnosť, že matka jej prisľúbila finančnú odmenu, ak bude vypovedať o tom, že otec (žalobca) poškríbal mame (A. K.) vozidlo, ešte neznamená, že pred správnym orgánom klamala. Za kľúčovú považoval krajský súd tú časť výpovede C. L., v ktorej uvádza, že keď sa následne pýtala žalobcu, prečo mame poškríbal auto, on jej odpovedal, že auto je aj jeho a preto s ním môže robiť čo chce a môže ho aj škrabať. Krajský súd konštatoval, že aj keby žalobcova dcéra nebola priamym svedkom poškríbania prednej kapoty vozidla žalobcom, potvrdzuje ňou reprodukované vyjadrenie žalobcu, že skutok spáchal práve on.

Správne orgány podľa názoru krajského súdu nepochybili, keď nevychádzali zo svedeckej výpovede R. Z., ktorého prítomnosť na mieste incidentu nepotvrdzuje žiaden iný dôkaz, nakoľko menovaný bol podľa vlastného vyjadrenia od zaparkovaného vozidla značky K. K. cca 30 metrov, a preto ak by aj z tunela vedúceho popod bytový dom videl žalobcu vychádzať z domu, ťažko by mohol jednoznačne vylúčiť, že žalobca idúc okolo zaparkovaného vozidla toto nepoškodil. Uviedol, že hodnovernosť uvedeného svedka spochybňujú aj ním opísané okolnosti, že v to ráno prišiel autobusom k predmetnému domu, odkiaľ ho mal potom žalobca odviezť, najprv na stanicu, potom do jeho druhého zamestnania, nakoniec si však

svedok nepamätal kam.

Krajský súd po preskúmaní veci k dospel záveru, že správne orgány vo veci dostatočne zistili skutkový stav, vykonané dôkazy logicky vyhodnotili, zistený skutkový stav správne právne posúdili a svoje závery aj náležite odôvodnili. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania, nakoľko žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému právo na náhradu trov konania v systéme správneho súdnictva v zásade neprináleží.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd nedostatočne, neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že sú tu ďalšie dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred prvostupňovým súdom, pretože ich žalobca bez svojej viny nemohol označiť. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou zdôvodňoval hodnovernosť alebo nehodnovernosť vypočutých svedkov C. L., R. Z., B. N.. Namietal, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil nedostatočne, keďže sa nevyporiadal náležite s jednotlivými bodmi jeho žaloby, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/25/2011 z 25.01.2012. V prílohe odvolania predložil fotokópiu sms správy z 19.01.2015 z jeho mobilného telefónu, ktorú mu napísala mal. C. L..

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Uviedol, že zotrváva na svojom právnom názore, že postupom prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu nedošlo k nezákonnému zásahu do práv žalobcu, neutrpel ujmu na svojich právach rozhodnutím ani postupom správnych orgánov.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správnenmu orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. SVS-OP2-2013/0002333/TKD zo dňa 18.03.2013, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správnenmu orgánu na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím č. SVS-OP2-2013/0002333/TKD zo dňa 18.03.2013 žalovaný správny orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Žilina zo dňa 24.10.2012 Č.j.: ObÚ-ZA-OVVS3/A/2011/05742-44/1064/DU potvrdil.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaným zo spáchania priestupku proti majetku podľa ust. § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 23.03.2011 okolo 06,55 h v T. na ul. B. poškodil tam zaparkované osobné motorové vozidlo zn. K., ev.č. T. tak, že presne nezisteným predmetom poškríbal lak na jeho prednej kapote, čím úmyselne spôsobil škodu na majetku spoločnosti VB Leasing SK, spol s.r.o., Bratislava, Nám. mája č. 11, v celkovej výške 257,90 eur poškodením vecí. Za spáchaný skutok bola obvinenému žalobcovi podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ a v súlade s § 50 ods. 2 a s § 12 cit. zákona uložená pokuta vo výške 150,- eur, s povinnosťou ju uhradiť do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na uvedený účet Obvodného úradu Žilina.

V.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce v rozsahu žalobných dôvodov, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vine a treste uložením pokuty žalobcovi za porušenie právnej povinnosti v zmysle zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o

uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite nepostupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, majúce za následok nesprávne posúdenie veci.

Zistil, že základné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol uznaný vinným a bola mu uložená sankcia v rozpore s ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s ustanoveniami správneho poriadku, namietajúc správnosť záverov správnych orgánov oboch stupňov v konaní o vine a o uložení sankcie na základe nedostatočne zistenom a vyhodnotenom skutkovom základe.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva.

Podľa § 50 ods. 1, 2 zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením vecí z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi.

Za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 331,- eur.

Podľa § 3 zákona o priestupkoch na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nebanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

V predmetnej veci ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správneho orgánu o postihu za priestupok podľa zákona o priestupkoch, a preto na danú vec je treba aplikovať čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý

rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty konkrétnej právnej normy (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prítomnosti postihu delikventa.

Vzhľadom k uvedenému trestanie za priestupky podlieha rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a zásad trestno právnej zodpovednosti fyzickej osoby priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi, pričom všetky znaky trestnosti uvedené v skutkovej podstate protispoločenského konania uvedené v citovanej právnej norme musia byť naplnené.

Z týchto hľadísk je potom potrebné vychádzať pri posúdení preukázania všetkých znakov skutkovej podstaty deliktu zákonom označeného.

Z obsahu administratívneho spisu, ktorý bol predložený krajskému súdu vyplýva, že na základe podnetu bývalej manželky žalobcu A. K. bolo proti žalobcovi začaté priestupkové konanie zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 23.03.2011 okolo 06:55 hod. v T. na ul. B. poškodil tam zaparkované osobné motorové vozidlo zn. K., ev. č. T. tak, že presne nezisteným predmetom poškriabal lak na jeho prednej kapote, čím úmyselne spôsobil škodu na majetku spoločnosti VB Leasing SK, spol. s r.o. v celkovej výške 257,90 eur poškodením veci. Správne orgány záver o spáchaní priestupku žalobcom ustálili na skutkovom zistení, že žalobcu zo spáchania skutku usvedčili svojimi výpoveďami A. K. a C. L., ktoré boli priamymi svedkami skutku, keď vypovedali, že cez okno bytu videli žalobcu poškriabať lak na prednej kapote vozidla z bezprostrednej blízkosti, nakoľko vozidlo bolo zaparkované priamo pod

oknami prízemného bytu na ul. B. v T.. Považovali za preukázané, že škoda na vozidle spôsobená jeho poškriabaním vznikla, A. K. ako užívateľka predmetného vozidla ohlásila toto poškodenie vrátane jeho páchatel'a krátko po incidente telefonicky policajnému orgánu a osobne v nasledujúci deň. Súčasne zo skutkových zistení vyplýva, že žalobcova dcéra C. L. (v čase skutku 14-ročná) bola na čas po rozvode zverená do výchovy matky A. K., ktorá voči žalobcovi prechováva negatívne emócie a v tomto smere môže ovplyvňovať aj maloletú dcéru, že matka maloletej jej prisľúbila finančnú odmenu, ak bude vypovedať o tom, že otec (žalobca) poškriabal mame (A. K.) vozidlo. Skutkové okolnosti ďalej preukazujú, že v čase vzniku škody na predmetnom vozidle, vozidlo bolo majetkom spoločnosti VB Leasing SK, spol. s.r.o., pričom nie je zrejmé v prospech koho bola uzatvorená leasingová zmluva, keď A. K. tvrdila, že vozidlo bolo v jej užívaní a žalobca tvrdil, že vozidlo patrilo do BSM, ktoré nebolo vysporiadané. Uvedeným skutočnostiam správne orgány nevenovali náležitú pozornosť.

Odvolací súd súhlasí s konštatáciou krajského súdu, že účelom priestupkového konania je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatel'ovi priestupku uložiť, a najmä, že orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v priestupkovom konaní zásadne vykladajú v prospech obvineného.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že tak súd prvého stupňa ako aj správne orgány oboch stupňov sa tvrdením krajského súdu, vyššie uvedeným, náležite neriadili. Odvolací súd považuje záver ustálený správnymi orgánmi za predčasný, pretože doposiaľ nebolo spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona priestupkoch skutkom kladeným mu za vinu, pretože hodnoverným spôsobom neboli preukázané všetky znaky trestnosti zákonodarcom predpokladanými v skutkovej podstate uvedenej právnej normy. Výpoveď bývalej manželky A. K. ako aj ich dcéry C. L. bola podmienená vzťahmi prameniacimi z rozvodu manželstva, ktoré mohli mať za následok neobjektívnosť ich tvrdení, z ktorých dôvodov hodnotenie ich výpovedí správnymi orgánmi sa javí ako formalistické a teda nesúladne so zákonom. Neboli zistené skutočnosti vo vzťahu k majetku poškodenej veci (motorového vozidla).

Nedostatočne zistený skutočný stav veci, majúci za následok predčasnosť právneho posúdenia veci, sú dostatočné dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p., z ktorých dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Vzhľadom k uvedenému bude povinnosťou správneho orgánu v ďalšom konaní postupovať podľa názoru odvolacieho súdu a doplniť dokazovanie v naznačenom smere a vo veci opätovne rozhodnúť.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 s § 224 ods. 1. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava a podanie žaloby v roku 2013 po 60,07 eur a režijný paušál po 7,81 eur a podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu v roku 2014 po 64,54 eur a paušálna náhrada po 8,39 eur, s DPH vo výške 20%, teda trovy právneho zastúpenia v celosti 250,43 eur.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.